

Arrest

nr. 107 414 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat Tim SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :

B.H-D., M E. (R.R.: (...))

Nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 15.11.2011 met BVBA New Amis. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 06.01.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 06.09.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die betrokkene staat met een arbeidsovereenkomst, verklaringen van gekendheid van vrienden en kennissen, inschrijvingsbewijzen en deelcertificaten studies Nederlands, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds sinds 2006 in België verblijven. Echter heeft betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Betrokkene legt attesten en kopieën van de verblijfs- en identiteitskaarten voor van personen die stellen familie van hem te zijn. Echter beschikken dergelijke verklaringen niet over de nodige bewijskracht om de verwantschap aan te tonen en evenmin toont betrokkene niet aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden.”

1.2. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 oktober 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van volgende motivering:

[...]

Verzoeker heeft zijn aanvraag tot regularisatie niet louter gestoeld op de vernietigde instructie van 19.07.2009, doch heeft wel verwezen naar het feit dat hij voldeed aan de voorwaarden die hierin werden opgesomd.

Aangezien er geen criteria zijn vastgelegd voor het toestaan van de regularisatie, beschikt de staatssecretaris nog steeds over een discretionaire bevoegdheid om een aanvraag al dan niet goed te keuren.

In casu heeft de Staatssecretaris zich ertoe verbonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te staan op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou krijgen van de bevoegde gewestelijke overheid.

In casu stelt de bestreden beslissing aldus dat er geen verdere machtiging tot verblijf wordt gegeven aangezien de Vlaamse Overheid geweigerd heeft om een arbeidskaart B af te leveren.

De beslissing van de Vlaamse Overheid tot weigering werd als volgt gemotiveerd:

“Naar aanleiding van deze aanvraag werd door Inspectie Werk en Sociale Economie een onderzoek ingesteld dat onder meer resulteerde in volgende vaststellingen:

-het vermoeden dat er iemand aan het werk was in de keuken, maar dat deze persoon zich onttrok aan de controle

-de verklaring van één van de zaakvoerders dat er geen (bijkomend) personeel nodig is, aangezien de twee zaakvoerders volstaan voor het bedienen van hun zaak

- de lage omzet-en winstcijfers uit het boekjaar 2011 (opgegeven door de boekhouder) geven geen garantie om een (bijkomende) tewerkstelling te kunnen garanderen.

Gelet op de voormelde vaststellingen blijkt dat:

-Art. 34, 2°: “De arbeidskaart en de arbeidsvergunning worden geweigerd wanneer de tewerkstelling strijdig is hetzij met de openbare orde of de openbare veiligheid, hetzij met de wetten en reglementen, hetzij met de internationale overeenkomsten en akkoorden inzake de indienstneming en de tewerkstelling van buitenlandse werknemers ”

- Art 34, 1° : “De arbeidskaart en de arbeidsvergunning worden geweigerd wanneer de aanvraag onvolledige of onjuiste gegevens bevat of wanneer de voorwaarden vermeld in de wet of in de uitvoeringsbesluiten niet zijn vervuld”

- Art. 34, 6° : “De arbeidskaart en de arbeidsvergunning worden geweigerd indien zij worden aangevraagd voor een betrekking wanneer aan deze tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of in die van zijn gezin te voorzien ”

wordt de aanvraag tot arbeidskaart geweigerd. ”

Deze beslissing van de Vlaamse Overheid was echter nog geenszins definitief geworden op het moment dat de Staatssecretaris haar beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag heeft genomen.

Op 02.10.2012 werd er ook effectief hoger beroep aangetekend tegen de beslissing van de Vlaamse Overheid namens de BVBA NEW AMIS.

Dit hoger beroep geeft duidelijk aan dat de vaststellingen van de Inspectie Werk en Sociale Economie niet correct zijn, en alvast niet tot de weigering van een arbeidskaart kunnen leiden:

“Wat betreft de vaststellingen door de Inspectie Werk en Sociale Economie betwist mijn cliënte met klem:

- dat er op het ogenblik van de controle iemand aan het werk was in de keuken die zich zou hebben onttrokken aan de controle;

- dat één van de zaakvoerders heeft gezegd dat er geen (bijkomend) personeel nodig is;

- dat de omzet-en winstcijfers van het boekjaar 2011 geen garantie is om een (bijkomende) tewerkstelling te kunnen financieren.

Zelfs indien de vaststellingen juist zouden zijn, dan nog is dit geen (wettelijke) reden om de aflevering van een arbeidskaart te weigeren.

De tewerkstelling van M. E. B. H. zou in geen geval strijdig zijn met de openbare orde, de openbare veiligheid, de wetten en reglementen, noch met de internationale overeenkomsten en akkoorden inzake de indienstneming en tewerkstelling van buitenlandse werknemers (art. 34, 2° K.B.)

De aanvraag van de arbeidsvergunning was niet onvolledig en bevatte geen onjuiste gegevens (art. 34, 1° K.B.).

Aan de tewerkstelling zijn wel inkomsten verbonden die de werknemer in staat zouden stellen in zijn behoeften (of in die van zijn gezin) te voorzien (art. 34,6° K.B.).

Op de vraag van de controleur, heeft de zaakvoerder van de bvba New Amis, de heer M. B. H. geantwoord dat er buiten zijn broer geen bijkomend personeel nodig is.

Op het ogenblik dat M. E. B. H. mag worden tewerkgesteld zal hoogstwaarschijnlijk ook de andere zaakvoerder stoppen met werken in de zaak. Bovendien bestaan er plannen, om eveneens vanaf het ogenblik dat M. E. B. H. kan beginnen werken, een tweede zaak op te starten.

Hierbij zend ik u voor de volledigheid kopie van de ontvangsten van januari 2012 tot en met 10 september 2012 waaruit blijkt dat de gemiddelde omzet per maand meer dan 4.000 euro bedraagt (of zelfs meer dan 4.600 euro indien er rekening wordt gehouden met een maand sluiting, hetgeen kan worden voorkomen indien er een werknemer in dienst wordt genomen). ”

Op 17.10.2012 liet de Vlaamse Overheid weten dat “ het beroepschrift werd geregistreerd en zal binnen de drie maanden worden afgehandeld. Deze behandelingstermijn is evenwel in ruime mate afhankelijk van de snelheid waarmee eventuele inlichtingen ons worden bezorgd door andere externe instellingen of diensten (VDAB, Ministerie van Justitie, Dienst Vreemdelingzaken, ...). ”

Er is in casu dus nog geen definitieve, bindende beslissing van de bevoegde overheid inzake het afleveren van een arbeidskaart B. De beslissing die werd genomen door de Vlaamse Overheid werd op rechtsgeldige manier aangevochten volgens de voorgeschreven procedure. Daarenboven moet er een periode van drie maanden gerekend worden vooraleer deze beroepsprocedure is afgehandeld.

Verzoeker- en zijn potentiële werkgever- moet het recht hebben om zich te kunnen verdedigen op de argumenten die werden aangehaald in de beslissing van Vlaamse Overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n° 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., n° 154.954, 14 februari 2006).

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging is vrij, zodat het aan de Minister of zijn gemachtigde toekomt discretionair te beoordelen of hij op grond van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot vestiging over voldoende relevante elementen beschikt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en op afdoende wijze te motiveren.

Doordat de Staatssecretaris een beslissing neemt tot weigering van de regularisatieaanvraag, wordt verzoeker het recht ontzegt om zijn verweer te doen gelden. Indien de bestreden beslissing niet vernietigd wordt, en verzoeker dus niet gemachtigd is om in België te verblijven, dan is de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid zonder voorwerp. Het is immers niet mogelijk om iemand te werk te stellen die geen recht op verblijf heeft in België.

De Staatssecretaris heeft haar beslissing gebaseerd op een beslissing van de Vlaamse Overheid die nog niet definitief is geworden. Op deze wijze komt de Staatssecretaris niet op een redelijke wijze tot haar beslissing, minstens werd de beslissing op onzorgvuldige wijze voorbereid. Indien de Vlaamse Overheid haar standpunt zou wijzigen, kan zij echter toch geen arbeidskaart B meer afleveren door de beslissing van de Staatssecretaris.

Het middel is ernstig.”

2.2. Het middel is luidens de uiteenzetting ervan enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, die dan ook verder de « bestreden beslissing » wordt genoemd.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 januari 2012 door de verwerende partij in kennis werd gesteld van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud van voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met een geldigheid van één jaar, zou versturen naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Deze arbeidskaart werd vervolgens geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie met een beslissing van 6 september 2012 waarna, op 28 september 2012 de bestreden beslissing werd genomen door de verwerende partij.

2.5. Verzoeker voelt zich in essentie gegriefd door het feit dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, het resultaat van de beroepsprocedure die hij bij de Vlaamse overheid heeft opgestart tegen de weigering van de arbeidskaart, niet heeft afgewacht. Evenwel stelt de Raad vast dat terwijl verzoeker, door de formulering van het schrijven van de

verwerende partij van 6 januari 2012 wist of minstens behoorde te weten dat het al dan niet in het bezit zijn van een arbeidskaart B cruciaal was voor zijn verdere verblijfsrechtelijke status, uit het administratief dossier blijkt dat hij op geen enkel ogenblik vóór het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij in kennis heeft gesteld van het feit dat hij de intentie had om tegen de beslissing van 6 september 2012 een beroep in te dienen. De verwerende partij kan bezwaarlijk worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden met feiten die door verzoeker, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE), temeer nu die, zoals reeds gesteld, kennis moest hebben van de voorwaarde die hem met de brief van de verwerende partij van 6 januari 2012 in herinnering werd gebracht. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat uit enige bepaling zou voortvloeien dat het beroep inzake de weigering van een arbeidskaart een schorsende werking zou hebben ten aanzien van de thans aangevochten beslissing.

2.6. Uit al deze elementen blijkt dat het middel niet kan worden aangenomen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, hetgeen in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande middel en de uitdrukkelijke verwijzing in de bestreden beslissing naar de weigering van de arbeidskaart, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De gevolgen van de thans wettig bevonden beslissing ten aanzien van de beslissing die de Vlaamse overheid zal nemen over het beroep van verzoeker, zo die thans al op een correcte wijze zouden kunnen worden ingeschat, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.7. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS